

21 Οκτωβρίου 2022

Σκύλος: Πώς αλλάζει τη ζωή των παιδιών στο φάσμα του αυτισμού

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Υγεία και ιατρικά θέματα

Η παρουσία του σκύλου - βοηθού, κατά την αλληλεπίδρασή του με τα παιδιά που διαγνώστηκαν στο φάσμα του αυτισμού, έχει πολλαπλά ευεργετικά οφέλη σύμφωνα με τα διαθέσιμα επιστημονικά στοιχεία

Τα ζώα είναι ικανά να αλλάξουν τις ζωές των παιδιών που βρίσκονται στο φάσμα της αυτιστικής διαταραχής.

Η επαγγελματίας εκπαιδευτρια σκύλων - πιστοποιημένη εκπαιδευτρια με εξειδίκευση στους σκύλους βοηθούς για ΑΜΕΑ, Έλενα Παλάγκα, και η ψυχολόγος - ψυχοθεραπεύτρια MSc, Ευδοκία Νικολαΐδου, μιλούν για τους σκύλους - βοηθούς για άτομα με αυτισμό, ενώ ο πρόεδρος του Πολιτιστικού Φιλοζωικού Συλλόγου Τρίπολης, Γιώργος Ζαφειράκης διηγείται το πώς τα ζώα βοήθησαν το παιδί του.

«Η αλληλεπίδραση μεταξύ ζώων, σκύλου και παιδιού έχει τεράστια οφέλη»

«Ειδικοί επιστήμονες που ασχολούνται με ΑΜΕΑ, αλλά και γονείς παιδιών ΑΜΕΑ, υποστηρίζουν ότι τα ζώα είναι σε θέση να αντιληφθούν παιδιά που έχουν διανοητικές και αναπτυξιακές αναπηρίες. Μέχρι σήμερα δεν υπάρχει κάποιο στοιχείο που να υποστηρίζει κάτι τέτοιο επιστημονικά.

Προσωπικά πιστεύω πως τα ζώα, ειδικά τα σκυλιά, έχουν την ικανότητα να μας «διαβάζουν». Βέβαια, παίζουν ρόλο πολλοί παράγοντες, όπως, για παράδειγμα, το ότι οι σκύλοι μπορούν, μέσω της όσφρησης και με ειδική εκπαίδευση, να αντιληφθούν χημικές μεταβολές στο σώμα μας.

Τα ζώα επικοινωνούν με το σώμα τους, μιλούν με το σώμα τους, με ήχους, με τα μάτια, και δεν είναι καθόλου δύσκολο για έναν σκύλο που έχει μεγάλο δέσιμο με τον ιδιοκτήτη του να αναγνωρίσει πότε ο ιδιοκτήτης του είναι εκνευρισμένος,

διστακτικός, χαρούμενος, αγχωμένος κ.α», εξηγεί η επαγγελματίας εκπαιδεύτρια σκύλων - πιστοποιημένη με εξειδίκευση στους σκύλους - βοηθούς για ΑΜΕΑ, Έλενα Παλάγκα.

Διευκρινίζει ότι τα παιδιά με αυτισμό, ειδικά αυτά που δεν μπορούν να επικοινωνήσουν μέσω της ομιλίας, επικοινωνούν με το σώμα, με κινήσεις, ίσως με κάποιους ήχους, και αντιλαμβάνονται πράγματα και καταστάσεις σαν εικόνες, όπως θα έκανε ένας σκύλος.

«Ένα παιδί με αυτισμό, σίγουρα θα διαφέρει από ένα παιδί που δεν είναι στο φάσμα, και ένας σκύλος που έχει έρθει σε επαφή με πολλά παιδιά γενικότερα, θα αναγνωρίσει κάποιες διαφορετικές συμπεριφορές και κινήσεις σε ένα παιδί με αυτισμό. Οπότε, ναι, θα το αντιληφθεί, αλλά δεν σημαίνει πως κάθε σκύλος θα είναι και σε θέση να το διαχειριστεί εύκολα, καθώς μπορεί να του προκαλέσει φόβο ή και νευρικότητα», αναφέρει η κα Παλάγκα.

Η αλληλεπίδραση μεταξύ ζώων, σκύλου και παιδιού έχει τεράστια οφέλη, υποστηρίζει η κα Παλάγκα, αλλά καλό είναι πάντα να παίρνουμε τη γνώμη των εκπαιδευτών ζώων, και να γίνεται υπό επίβλεψη των γονιών, ή των ειδικών.

Η εκπαίδευση των σκύλων - βοηθών για άτομα με αυτισμό

«Οι σκύλοι - βοηθοί για άτομα με αυτισμό, ή άλλες ορατές ή μη ορατές αναπηρίες, επιλέγονται από ειδικά εκτροφικά προγράμματα, από εξειδικευμένους εκπαιδευτές, έπειτα από ειδικά τεστ προσωπικότητας και ταμπεραμέντου, και σε ηλικία έξι εβδομάδων, περίπου.

Η εκπαίδευση τους αρχίζει αμέσως, και είναι μία απαιτητική αλλά και χρονοβόρα διαδικασία, η οποία μπορεί να διαρκέσει 2-2,5 χρόνια.

Τα κουτάβια που επιλέγονται, αξιολογούνται καθημερινά, και στατιστικά δύο στα τέσσερα σκυλιά καταφέρνουν να ολοκληρώσουν με επιτυχία το πρόγραμμα και να πιστοποιηθούν ως σκύλοι βοηθοί.

Η εκπαίδευση τους γίνεται εξατομικευμένα για τις ανάγκες του ατόμου, για το οποίο προορίζονται. Σημαντικό κομμάτι αποτελεί η κοινωνικοποίηση και η εξοικείωση τους με το περιβάλλον, τα διάφορα ερεθίσματα και τον τρόπο ζωής του ατόμου. Δουλεύονται σε ένα πλαίσιο που περιλαμβάνει όλα τα πιθανά σενάρια, τα οποία θα αντιμετωπίσουν αργότερα με το άτομο που θα συντροφεύουν», αναφέρει η κα Παλάγκα.

Εξηγεί ότι στην εκπαίδευση τους μαθαίνουν να εκτελούν βασικές εντολές, όπως

«Κάτσε», «Έλα», «Ξάπλα» κ.ά, αλλά στην πιο εξελιγμένη και εξειδικευμένη εκπαίδευση τους ο εκπαιδευτής μιμείται το άτομο με αναπηρία και δουλεύει στοχευμένα στα καθήκοντα εργασίας του σκύλου - βοηθού.

«Για παράδειγμα, ο σκύλος μαθαίνει να αναγνωρίζει και να διακόπτει, ή να ειδοποιεί, μια ανεπιθύμητη και, ίσως, επικίνδυνη συμπεριφορά του ατόμου, να αποτρέπει το άτομο από το να απομακρυνθεί και, κατ'έπекταση, να εξαφανιστεί, ή μπορεί να βοηθήσει στην έρευνα και στον εντοπισμό του κ.ά.

Καθώς κάθε άτομο διαφέρει, και το φάσμα του αυτισμού είναι μεγάλο, η εκπαίδευση γίνεται πάντα με βάση τις ανάγκες του ατόμου για το οποίο εκπαιδεύεται ο σκύλος», διευκρινίζει η κα Παλάγκα.

Τα οφέλη που έχουν οι γονείς και τα παιδιά από έναν σκύλο - βοηθό

Ένας σκύλος - βοηθός για άτομα με αυτισμό στηρίζει το παιδί, αλλά και τους γονείς ψυχολογικά, τους καλύπτει συναισθηματικά, αλλά και τους μειώνει το άγχος.

«Τα οφέλη που έχουν γονείς και παιδιά από την αλληλεπίδραση με έναν σκύλο - βοηθό είναι πολλά και σημαντικά. Ο σκύλος - βοηθός μέσα από τις ευεργετικές και θεραπευτικές του ικανότητες παρέχει στα παιδιά και τους γονείς τους, ψυχολογική υποστήριξη, συναισθηματική κάλυψη και μείωση του άγχους.

Τα παιδιά αρχίζουν να νιώθουν λιγότερο μειονεκτικά σε σχολικές αποδόσεις, αυξάνεται η αυτοεκτίμηση και η αυτοπεποίθηση τους, και καθώς χαλαρώνουν, βελτιώνονται και ενισχύονται οι μαθησιακές τους ικανότητες.

Οι γονείς παρατηρούν επίτευξη των καθημερινών στόχων, τα παιδιά νιώθουν μεγάλη ικανοποίηση μέσω της φροντίδας του σκύλου, κι έτσι υπάρχει εστίαση στις δυνατότητες του ατόμου, παρά στους περιορισμούς.

Η αλληλεπίδραση με έναν σκύλο καλύπτει, επίσης, το κενό συντροφικότητας. Είναι μόνιμη παρέα, ένας πιστός φίλος, και καθώς παιδί και σκυλί γίνονται πόλος έλξης άλλων παιδιών, το παιδί έρχεται σε επαφή με άλλους συνομήλικους και αναπτύσσει κοινωνική δεξιότητα και φιλίες.

Τα παιδιά που βρίσκονται στο φάσμα, έχουν μεγάλες συναισθηματικές διακυμάνσεις και φοβίες.

Ένας σκύλος - βοηθός μπορεί να παρηγορήσει, να ηρεμήσει το παιδί και να διακόψει ανεπιθύμητες συμπεριφορές του.

Ένα ακόμη σημαντικό κομμάτι, στο οποίο βοηθά ο σκύλος, είναι στο να ενθαρρύνει το παιδί να εκφραστεί. Ο σκύλος ποτέ δεν κρίνει, ή επικρίνει, το αγαπά και το δέχεται γι' αυτό που είναι. Το παιδί νιώθει ασφάλεια και άνεση στο να εκφραστεί», υπογραμμίζει η κα Παλάγκα.

Η διαδικασία για την απόκτηση ενός σκύλου - βοηθού για άτομα με αυτισμό

Οι σκύλοι - βοηθοί για παιδιά με αυτισμό, σύμφωνα με την κα Παλάγκα, είναι διαδεδομένοι σε όλο τον κόσμο, και υπάρχουν πολλές οικογένειες που επέλεξαν με υπευθυνότητα και συνειδητά να αποκτήσουν έναν σκύλο - βοηθό για το παιδί τους.

«Οι γονείς που απευθύνονται σε εκπαιδευτές και οργανισμούς που εκπαιδεύουν και παρέχουν σκύλους - βοηθούς, αρχικά ενημερώνονται για τη διαδικασία της εκπαίδευσης, αλλά και για τις υποχρεώσεις και τις ευθύνες που έχουν απέναντι στον σκύλο - βοηθό, ο οποίος, με τη σειρά του, έχει ελεύθερη πρόσβαση βάσει νόμου παντού.

Οι γονείς θα πρέπει να προσκομίσουν τα απαραίτητα ιατρικά έγγραφα του παιδιού και, στη συνέχεια, να συμπληρώσουν ένα ερωτηματολόγιο. Το πιο σημαντικό από όλα σε αυτή τη διαδικασία, είναι να είναι σίγουροι πως μπορούν να αναλάβουν τις ευθύνες που έχει ένας σκύλος - βοηθός, καθώς η ομάδα απαρτίζεται από το παιδί, τον σκύλο - βοηθό και τους ιδίους, οι οποίοι είναι και οι χειριστές του σκύλου - βοηθού.

Ο σκύλος - βοηθός είναι ένας άρτια εκπαιδευμένος σκύλος, ο οποίος θα πρέπει να παραμένει υγιής, να μην παραμελείται, να προστατεύεται, να συντηρείται η εκπαίδευση του, και να έχει τη δυνατότητα να ξεκουράζεται και να εκτονώνεται. Η οικογένεια θα πρέπει να γνωρίζει πως είναι υπεύθυνη για την ομαλή συμβίωση παιδιού και σκυλιού», ενημερώνει η κα Παλάγκα.

Ένας σκύλος - βοηθός για άτομα με αυτισμό έχει ιερό έργο. Το γεγονός που περιγράφει η κα Παλάγκα αποδεικνύει αυτό το σπουδαίο έργο.

«Ένα από τα περιστατικά παιδιού και σκύλου που με άγγιξε, και θα το θυμάμαι για πάντα, ήταν όταν βρισκόμουν στην Αμερική και δούλευα με μια ομάδα σκύλου και παιδιού με αυτισμό, το οποίο είχε τάσεις φυγής. Οι γονείς αποφάσισαν να πάρουν έναν σκύλο - βοηθό για το παιδί τους, καθώς έμεναν σε ένα δύσκολο σημείο: σε μια πόλη του Τέξας, μέσα σε ένα δάσος, και το παιδί τους είχε τάσεις φυγής. Μεγάλος ο κίνδυνος να χαθεί μέσα στο δάσος.

Μέσα στα καθήκοντα εργασίας του Chewy, ενός goldendoodle, ήταν η έρευνα και

ο εντοπισμός του παιδιού σε εσωτερικούς χώρους, εμπορικά κέντρα, αεροδρόμια, μεγάλες αίθουσες κ.ά, όπως επίσης σε εξωτερικούς χώρους πάρκα, παιδικές χαρές, δάση κ.ά.

Το παιδί βρισκόταν σε μια εξωτερική δημόσια παιδική χαρά με πάρα πολλά παιδιά και το αδερφάκι του. Εκείνη την ημέρα δεν ακολούθησαν και οι δύο γονείς, αλλά μόνο η μητέρα του. Σε μια άτυχη στιγμή ολίγων λεπτών, που η μητέρα απομακρύνθηκε από το παιδί για να μιλήσει στο αδερφάκι του, το παιδί εξαφανίστηκε. Με τόσο κόσμο μέσα στην παιδική χαρά και τόσο γονείς, κανένας δεν κατάλαβε ότι ο μικρός είχε φύγει. Ο Chewy περιτριγυριζόταν από πολλά παιδιά εκείνη την ώρα, που του αποσπούσαν την προσοχή και τον χάραιναν, ενώ ήταν εν ώρα υπηρεσίας, και γι αυτό το λόγο δεν αντιλήφτηκε ότι ο μικρός έφυγε – εδώ να επισημάνω πόσο σημαντικό είναι να μην ενοχλούμε τον σκύλο – βοηθό όταν εργάζεται.

Πέρασαν πάνω από 5 λεπτά μέχρι να καταλάβουν ότι ο μικρός είχε φύγει. Επικράτησε ένας πανικός. Η μητέρα χωρίς δεύτερη σκέψη έβαλε τον Chewy να κάνει αυτό για το οποίο εκπαιδεύτηκε, και ο Chewy κατάφερε να εντοπίσει τον μικρό, ο οποίος είχε απομακρυνθεί αρκετά και είχε αποπροσανατολιστεί εντελώς. Ο Chewy ήταν μαζί τους μόλις ένα μήνα, και αυτή ήταν η πρώτη του αληθινή, κι όχι εκπαιδευτική, έρευνα. Μάρτυρες στο περιστατικό ήταν όλοι οι γονείς και τα παιδιά της παιδικής χαράς, που είδαν με τα μάτια τους πόσο πολύτιμη είναι η δουλειά ενός σκύλου – βοηθού.

Συγκινούμαι κάθε φορά που το θυμάμαι, και γιατί το παιδί βρέθηκε άμεσα, αλλά και για την επιτυχία του σκύλου – βοηθού».

«Τα παιδιά περιμένουν με λαχτάρα και χαρά τη στιγμή που θα βρεθούν με τον σκύλο – βοηθό»

«Τα τελευταία χρόνια αναγνωρίζεται όλο και περισσότερο ο ρόλος και η σπουδαιότητα των σκύλων – βοηθών στις συνεδρίες θεραπειάς με παιδιά και ενήλικες που διαγνώστηκαν στο φάσμα του αυτισμού.

Σε χώρες όπως η Αμερική, η παρουσία των σκύλων – βοηθών ως μια μέθοδος παρέμβασης είναι διαδεδομένη τα τελευταία περίπου 60 χρόνια.

Στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια σημειώνεται ένα ιδιαίτερα αυξανόμενο ενδιαφέρον σχετικά με την αποτελεσματικότητα που μπορεί να έχει η συνύπαρξη του σκύλου – βοηθού και ενός ειδικού κατά τη διάρκεια των θεραπειών.

Είναι πλέον αδιαμφισβήτητο, και επιστημονικά αποδεδειγμένο, ότι η παρουσία του

σκύλου - βοηθού κατά την αλληλεπίδραση με τα παιδιά που διαγνώστηκαν στο φάσμα του αυτισμού έχει πολλαπλά ευεργετικά οφέλη.

Τα οφέλη αυτά θα μπορούσαν να διακριθούν σε τρεις γενικές κατηγορίες: α) στις κοινωνικές δεξιότητες, β) τη συναισθηματική διαχείριση και γ) τα σωματικά - αισθητηριακά οφέλη», διευκρινίζει η ψυχολόγος - ψυχοθεραπεύτρια MSc, Ευδοκία Νικολαΐδου, και εξηγεί ξεχωριστά κάθε μία από αυτές τις τρεις κατηγορίες.

«Στα σωματικά - αισθητηριακά οφέλη έχει φανεί ότι η παρουσία και η αλληλεπίδραση με τον σκύλο - βοηθό συντελεί στην ενίσχυση των αισθητηριακών δεξιοτήτων ενός παιδιού με αυτισμό. Μέσα από το παιχνίδι και την επαφή με το σκύλο - βοηθό, το παιδί προσλαμβάνει διάφορα αισθητηριακά ερεθίσματα. Τα χάρδια, οι αγκαλιές, η παρακολούθηση της κίνησης του σκύλου μέσα στον χώρο, το κράτημα του λουριού, σε συνδυασμό με διάφορες εντολές, είναι μερικά από τα ερεθίσματα που βοηθούν στην ικανότητα επεξεργασίας και εκτέλεσης μιας δραστηριότητας, τον κινητικό σχεδιασμό, την ενίσχυση της βλεμματικής επαφής, την προσοχή και συγκέντρωση, το χρονισμό και τέλος την επίτευξη του στόχου.

Παράλληλα, ο σκύλος - βοηθός, λειτουργώντας ως κίνητρο για το παιδί που έχει διαγνωστεί με αυτισμό, το βοηθά στον συντονισμό της κίνησης και της αντίληψης μέσα στον περιβάλλοντα χώρο.

Επίσης, οι συνεδρίες με τον σκύλο - βοηθό ασκούν θετική επίδραση στις κοινωνικές δεξιότητες του παιδιού.

Διάφορες μελέτες έχουν αποδείξει πως οι παρεμβάσεις με τον σκύλο - βοηθό αυξάνουν την ικανότητα προσαρμογής και προάγουν την επικοινωνία και την κοινωνικοποίηση. Ο σκύλος, διαδραματίζοντας ένα διαμεσολαβητικό ρόλο μεταξύ του ειδικού και του παιδιού, βοηθά το παιδί να αναπτύξει σχέσεις, να εμπιστευτεί, να νιώσει ασφάλεια και να ενισχυθεί η κοινωνική του αλληλεπίδραση.

Επίσης, κατά τη διάρκεια των συνεδριών μαθαίνει να παίζει, να μοιράζεται, να περιμένει τη σειρά του, και με αυτόν τον τρόπο να οριοθετείται. Άλλωστε ο σκύλος είναι ένας συμπαίκτης που δεν τον ενδιαφέρει ποιος θα νικήσει!

Όσον αφορά τα συναισθηματικά οφέλη, έχει φανεί πως συμβάλλουν σημαντικά στο αίσθημα της χαλάρωσης και της μείωσης του άγχους. Η παρουσία του σκύλου - βοηθού ενισχύει την αυτοεκτίμηση και αυτοπεποίθηση του παιδιού, το αίσθημα της ασφάλειας, της χαράς και της ευεξίας.

Με την άνευ όρων αγάπη και αποδοχή που εισπράττει από τον σκύλο, δημιουργούνται οι κατάλληλες συνθήκες που βοηθούν το παιδί να νιώσει ελεύθερο

και να εκφράσει τα συναισθήματά του, ενώ παράλληλα δίνεται η δυνατότητα να μαθαίνει και πώς να τα διαχειρίζεται».

Συνοψίζοντας, για αυτήν την ιδιαίτερη σχέση μεταξύ ενός παιδιού που διαγνώστηκε με αυτισμό και ενός σκύλου - βοηθού, η κα Νικολαΐδου λέει: «Πρόκειται για μια σχέση αγάπης, αμοιβαιότητας και μοιράσματος. Μια νέα φίλια δημιουργείται! Ένας φίλος που δεν κρίνει και είναι πάντα διαθέσιμος να μοιραστεί χάδια, παιχνίδια, βόλτες και αγκαλιές. Αυτό που αντιλαμβανόμαστε και εμείς στην καθημερινή μας πρακτική, είναι πως τα παιδιά περιμένουν με λαχτάρα και χαρά τη στιγμή που θα βρεθούν με τον σκύλο - βοηθό. Αυτό, από μόνο του, είναι πολύ σημαντικό στοιχείο για εμάς τους ειδικούς, καθώς η θεραπεία αποκτά νόημα και δίνει κίνητρο στα παιδιά να συνεργαστούν και να αλληλεπιδράσουν!».

«Οι ιδιαίτεροι αυτοί άνθρωποι δεν πρέπει να απομονώνονται»

Τρίπολη, αρχές της δεκαετίας του 1990: Ο κ. Γιώργος Ζαφειράκης, μαζί με την γυναίκα του, Πετρούλα, και τον 5χρονο γιο του, Άκη -σε ηλικία δύο ετών διαγνώστηκε ότι είναι στο φάσμα του αυτισμού- φθάνουν σε παιδική χαρά της περιοχής. Εκεί, παίζουν και τρέχουν πολλά παιδάκια.

Δύο γιαγιάδες κοιτάζουν επίμονα τον Άκη και αρχίζουν να τον σχολιάζουν. Δεν ήταν καθόλου διακριτικές. Δημιουργούν άσχημη ψυχολογία στους γονείς, αλλά είναι η στιγμή που αποφασίζουν να φύγουν από την επαρχία και να αφήσουν πίσω τους τις προκαταλήψεις της.

«Νιώσαμε πολύ άσχημα. Κουτσομπόλευαν την ιδιαιτερότητά του. Δεν θέλαμε να φτάσουμε στο σημείο να μην βγάζουμε έξω τον Άκη. Να τον απομονώσουμε. Αποφασίσαμε να φύγουμε και να πάμε στην Αθήνα. Να τον βοηθήσουμε. Σε Δημοτικό Σχολείο της Τρίπολης υπήρχε ένα τμήμα για άτομα με ειδικές ανάγκες. Δεν ήταν εξειδικευμένο.

Πριν από 30-35 χρόνια τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω σου, ή είχες την εντύπωση ότι σε κοιτάνε.

Τα τελευταία χρόνια δεν είναι τόσο έντονο. Η πλειοψηφία έχει αλλάξει. Υπάρχει διαφορετική αντιμετώπιση γι' αυτούς τους ιδιαίτερους ανθρώπους», αναφέρει ο κ. Ζαφειράκης.

Φθάνουν στην Αθήνα, αναζητούν και επισκέπτονται εξειδικευμένα Κέντρα για να μάθουν όσο περισσότερα μπορούν για τον αυτισμό. Ψάχνοντας, γνωρίζουν τον γιατρό και πρόεδρο της Ελληνικής Εταιρίας Προστασίας Αυτιστικών Ατόμων, Χρίστο Αλεξίου, ο οποίος είχε δύο γιούς με αυτισμό. Τότε τα παιδιά του ήταν 30 και 33 ετών.

«Μας βοήθησε πολύ με τις συμβουλές του. Μία από αυτές ήταν να πάρουμε ένα ζωάκι. Αρχικά, δεν το πήραμε στα σοβαρά, καθώς ήμασταν μεγαλωμένοι με την νοοτροπία της επαρχίας: τα ζώα ζουν έξω από το σπίτι.

Όσπου, έπειτα από χρόνια, όταν ο Άκης ήταν 17 ετών, οι δυο μου κόρες φέρνουν στο σπίτι μια αδεσποτούλα σκυλίτσα. Την ονομάσαμε Λευκή. Ο γιος μου ήταν αδιάφορος. Η Λευκή, κάθε φορά που ο γιος μου καθόταν στον καναπέ για να δει τηλεόραση, ήταν δίπλα του. Μετά έναν χρόνο άπλωσε το χέρι του και την ακούμπησε. Σιγά – σιγά άρχισε να εκδηλώνει συναισθήματα αγάπης, και προς το ζώο, αλλά και σε εμάς. Μας άφηνε να τον πάρουμε αγκαλιά.

Κάποια στιγμή ο γιος μου δεν ήθελε να πηγαίνει σχολείο. Και τον σταματήσαμε. Μέχρι να επιστρέψουμε από τις εργασίες μας, η Λευκή ήταν συντροφιά, παρέα του», διηγείται ο κ. Ζαφειράκης.

Ο Άκης ήταν ένα παιδί που, όταν έβγαινε έξω, πάντα κρατούσε το μπράτσο εκείνου που τον συνόδευε. Και μια μέρα, όταν ήταν 25 ετών, ζήτησε να πάει τη Λευκή βόλτα. Και το έκανε. Από τότε, έπαιρνε το σκυλάκι και πήγαιναν βόλτα. Ήταν αχώριστοι.

«Οι ιδιαίτεροι αυτοί άνθρωποι δεν πρέπει να απομονώνονται. Οι αδελφές του, στις περισσότερες εξόδους τους, έπαιρναν μαζί τους τον Άκη. Δεν ντρέπονταν για τον αδελφό τους. Ήταν μια δύσκολη κατάσταση, αλλά μας βοήθησαν οι κόρες μας και το σκυλάκι», τονίζει ο κ. Ζαφειράκης και συμπληρώνει: «Βλέπω ακόμη και σήμερα στην επαρχία ότι τα παιδιά τους δεν τα βγάζουν έξω. Μπορεί να μην είναι καθόλου εύκολο, αλλά μην πέφτουν στην «παγίδα», να ντρέπονται να βγουν έξω.

Ο κ. Ζαφειράκης είναι πρόεδρος του Πολιτιστικού Φιλοζωικού Συλλόγου Τρίπολης.

Εκτός από σκυλάκια και γατάκια, στο καταφύγιο φιλοξενούνται κουνελάκια, χελώνες, χάμστερ, γουρουνάκια, γαϊδουράκια, άλογα, κατσικάκια, προβατάκια.

Ο Άκης, κάθε μέρα είναι στο καταφύγιο. Και του αρέσει πολύ. Ασχολείται με τα ζώακια: τα ταΐζει, τους βάζει νερό. Νιώθει ότι προσφέρει, ότι δεν είναι ανίκανος, όπως λέει ο πατέρας του.

Στο καταφύγιο φιλοξενείται και ένα άλογο που δεν εμπιστεύεται τους ανθρώπους, καθώς έχει κακοποιηθεί. Και ενώ όποιον πηγαίνει προς το μέρος του προσπαθεί να τον διώξει, ή και να τον δαγκώσει, όπως λέει ο κ. Ζαφειράκης, όταν ο γιος του κάθεται σε μία εξωτερική τραπεζαρία που έχουν, το άλογο τον πλησιάζει και στέκεται δίπλα του. Ο Άκης δεν το χαϊδεύει.

«Μαθαίνω από το γιο μου και τα ζώα. Τα ζώα έχουν συναισθήματα. Η συναναστροφή μαζί τους μάς άλλαξαν και τις συνηθισμένες διατροφικές συνήθειες. Σταματήσαμε να τρώμε κρέας, ενώ δεν έλειπε από το καθημερινό μας τραπέζι», αναφέρει ο κ. Ζαφειράκης και καταλήγει: «Τα ζώα μας έμαθαν πολλά πράγματα, που δεν θα είχαμε την ευκαιρία να τα μάθουμε πότε: την ανιδιοτέλεια, να βοηθάμε, να μην είμαστε αδιάφοροι με τους ανθρώπους, ούτε και με τα ζώα».

Πηγή: ygeiamou.gr